

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Τὰ παλιὰ χρόνια ζοῦσε ἕνας πολὺ πλούσιος καὶ γραμματισμένος ἄνθρωπος, εἶχε ἔμως τὴν ἀμέλεια νὰ μὴν κἀνῃ τὴν διαθήκη του, σὰ φρόνιμος νοικοκύρης· καὶ σὰν πέθανε ἄρχισαν τὰ παιδιὰ του τὸ μάλωμα, ποῖός νὰ πάρῃ τὰ πολλὰ καὶ ποῖός τὰ λίγα, κ' ἔτσι βρῆκε καιρὸ ἕνας βάρδαρος ζορμπᾶς ἐκεῖνου τοῦ καιροῦ καὶ ἄρπαξε μὲ τὸ ζῶρι ἔλη τὴν περιουσία, κ' ἔμειναν οἱ κληρονόμοι στὰ κρῦα τοῦ λουτροῦ, ποῦ λέμε.

Καὶ δὲν πῆρε ὁ ζορμπᾶς μονάχα τὰ χωράφια, σπίτια καὶ μαγαζιά καὶ ἔτι εἶχε ὁ πλούσιος, ἀλλὰ πῆρε καὶ ἔλους τοὺς κληρονόμους σκλάβους· κ' ἔτσι ἔχασαν τὴν περιουσία τους καὶ τὴν λευτεριά τους μαζί, ὅπως καὶ σήμερα ὅποιος χάσει τὰ χρήματά του χάνει καὶ τὴν λευτεριά του.

Ἔτσι πέρασαν χρόνια πολλά, πάρα πολλά. Μία μέρα ἔμως ἕνας ἀπὸ τοὺς κληρονόμους λέγει σὲ μερικοὺς ἄλλους κληρονόμους.— Βρῆ παιδιὰ, τί περιμένουμε ; Ἐμεῖς γιὰ νὰ πάρουμε ὅσα μᾶς ἄρπαξε ὁ ζορμπᾶς πρέπει νὰ κάνουμε ἀγωγή. Καὶ ἄρχισαν τὴ συνεννόησιν μὲ ἔλους τοὺς κληρονόμους ποῦ εἴτανε σκορπισμένοι στὴ μιὰ καὶ τὴν ἄλλη, καὶ ἄρχισαν τὸ νταβᾶ, ποῦ βάσταξε ἑπτὰ χρόνια χωρὶς νὰ τελειώσῃ, γιὰτὶ σήμερα καὶ τότες, ὅποιος εἶναι πιὸ δυνατὸς ἐκεῖνος κερδίζει τὸ νταβᾶ, καὶ μάλιστα σὰν εἶναι κριτῆς ὁ καδῆς. Ὁ καδῆς ἐπέμεινε πολὺ νὰ μὴ δώσῃ στοὺς κληρονόμους τίποτα, οἱ ἀξάδες ἔμως εἶδαν πῶς δίκιο ἔχουν οἱ κληρονόμοι καὶ τοὺς λυπηθήκανε, καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ ὁ καδῆς, τὸς δώσανε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν κληρονομιά τους, καὶ οἱ καημένοι θέλοντας μὴ θέλοντας τὸ παραδεχτήκανε, καὶ ἄρχισαν νὰ συμμαζεῦνται γιὰ νὰ βροῦν καιρὸ καὶ νὰ ξαναρχίσουν τὸ νταβᾶ.

Ἀλλὰ ὅσο νὰ βροῦν καιρὸ νὰ δυναμώσουν, βγήκαν κι ἄλλοι κληρονόμοι **βελετζινάδες** (νόθοι ποῦ λέμε) καὶ ἀνοιξαν κι αὐτοὶ νταβᾶ, καὶ γιὰτὶ εἶναι πιὸ δυνατοὶ καὶ πιὸ φρόνιμοι· καὶ ἔχουν δυνατοὺς συγγενεῖς, ἔλους τοὺς νταβᾶδες αὐτοὶ τοὺς κερδίζουν.

Καὶ ὅστερ' ἀπ' ὅλα αὐτὰ οἱ καθαυτὸ κληρονόμοι βρῆκαν καιρὸ καὶ ξανάρχισαν τὸ νταβᾶ, ἀλλὰ τόσο στραβὰ κι ἀνάποδα πῆγε ἡ δουλειά, ποῦ ἂν δὲ βρίσκονταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀξάδες τοῦ μεχκεμὲ νὰ τοὺς βοηθήσῃ, θὰ ἔχαναν μαζί μὲ τόσα χρήματα ποῦ ξόδεψαν, καὶ ὅσα εἶχαν κερδίσει ἀπὸ τοὺς πρωτερινοὺς νταβᾶδες τους.

Σ' αὐτὸ τὸν καιρὸ ποῦ γίνονται αὐτὰ ποῦ λέμε, οἱ **βελετζινάδες** κάμνουν τὴ δουλειά τους καὶ σιγά σιγά, πότε μὲ φοδέρεις καὶ πότε μὲ κολακείες, ἀρκάζουν ἀπὸ τοῦ ζορμπᾶ ὅτι μπορέσουν, γιὰτὶ κι ὁ

καδῆς καὶ οἱ ἀξάδες ἐπειδὴ τοὺς βλέπουν πῶς εἶναι ἄνθρωποι τῆς δουλειᾶς δὲ θέλουν νὰ τοὺς χολάσουν τὸ χατήρι, φαίνεται.

Πολλὲς φορὲς οἱ καθαυτὸ κληρονόμοι ἔκαναν ἀπόφαση νὰ πᾶνε νὰ συμβιβαστοῦνε μὲ τοὺς δευτέρους νὰ ποῦμε, καὶ νὰ λείψουν ἀπὸ τοὺς νταβᾶδες, ἀλλὰ γιὰ τὸν ἕνα ἢ γιὰ τὸν ἄλλο λόγο δὲν τὸ ἔκαμαν, καὶ ἔπειτα, ἕνα μᾶθη ὁ καδῆς καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀξάδες πῶς εἶναι γιὰ νὰ συνεννοηθοῦν οἱ δυὸ κληρονόμοι, μεμιάς βάζουν τὰ δυνατὰ τους καὶ τοὺς χωρίζουν, καὶ ἔτσι χρόνια καὶ χρόνια τραβᾶ τὸ διάβολό της ἡ κληρονομιά. Θὰ θελήσουν ἄραγεσ οἱ καλοὶ κληρονόμοι νὰ φρονιμέψουν καὶ νὰ μὴ χάσουν τὴν εὐκαιρία νὰ συνεννοηθοῦν ; Ἄς τὸ ἐλπίζουμε.

Κάλλια ἄδικος συμβιβασμός, πάρα δίκια κρίση.

ΤΟΥΡΚΟΓΛΩΣΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ "ΕΡΕΙΠΙΑ,"

ΕΦΕΣΟ

Προίλιπος ἀνάμεσιν στὰ ἑρείπια σου
μὲ βιουροστέναχτη καρδιὰ πλανιέμαι,
καὶ μέσιν στῶν αἰώνων τὸ γοργοκύλισμα
πόσο δὲν εὐλογῶ, δὲν καταριέμαι !

Πάνω στὰ μανρισμένα τοῦτα μάρμαρα
ὁ μαῦρος πόθος γράφει τὸνομά του
καὶ τὸ κακοῦργο χερί βλέπω ἀπότομα
τὸν Πάπυρὸ νάρατίζῃ τοῦ Ἀθανάτου.

Ὁ κόσμος τὸ θεμελιωτὴ τὸν ἔχασε
μὰ τὸνομα τοῦ Ἡρόστρατου θυμᾶται,
κ' ἐδῶ στὰ γκρέμια αἰσιάνουμαι, χαλάσματος,
κάτι ἀπ' τὸν ἄγριο πόθο νὰ πλανᾶται !

Ἐφεσο, Μᾶης 1907.

ΜΑΓΝΗΣΙΑ

Τὴ νύχτα τὴν ἀξέχμιστὴ ποῦ γύρω σου
ὁ Δόλος τὴ πηγίδα του εἶχε στήσει,
κι ὁ ἔχτρος σου τὸ χαμό σου πανηγύριζε
στὸ Βακχικὸ συμπόσιο, στὸ μεθύσι,

Τὴν προφητεία τοῦ παλαιοῦ καιροῦ θυμήθησαν
γιὰ κείνον ποῦ πρωτόρθε νὰ σὲ φτειάσῃ,
καὶ μοιρολάτρες σάψαν τὸ κεφάλι τους
ἡ Τύχη πάνωθὲ τους νὰ περάσῃ.

ΚΥΒΕΛΗ

(Μιὰν ὥρα ἐλάργα ἀπὸ τὴ Μαγνη-
σία ἔχουμε φυσικὸ στὸ βράχο πάνω
τάποπέτρωμα τῆς Κυβέλης).

Κυβέλη, ἐσὺ ποῦ ἀποπετρόθηκες,
στοῦ Σίπυλου τὴν ἄκρια,